

РЕШЕНИЕ

№ 545

гр. София, 27.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 50 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА**

при участието на секретаря **ЛИЛЯНА ЛЮБ. АНДОНОВА**
като разгледа докладваното от **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА** Гражданско дело № 20211110127432 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 124, ал. 1 от ГПК.

Предявен е иск с правно основание чл. 439, ал. 1 от ГПК от Р. В. С. срещу (фирма) ЕАД за признаване за установено по отношение на (фирма) ЕАД, че Р. В. С. не дължи принудително изпълнение на сумите по изпълнителен лист от 03.07.2013 г., издаден по ч. гр. дело №27063/2013 г. по описа на СРС, 62 с-в, както следва: 906,41 лв. за главница, с 8,84 лв. за законна лихва, с 175 лв. за съдебни разноски, въз основа на който е образувано изп.дело №445/2013 г. по описа на ЧСИ с рег. №784 на КЧСИ. Поддържа се, че са налице предпоставките на чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК, както и изтекъл давностен срок. Претендират се съдебни разноски.

Ответникът оспорва иска. Твърди, че не са настъпили твърдените факти, водещи до погасяване правото на принудително изпълнение. Намира, че давността е прекъсната с предприети действия по изпълнение в срока по чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК. Прави предложение на ищеца доброволно и окончателно да решат спора. Претендира съдебни разноски.

Съдът, като обсъди въведените в процеса факти с оглед на събраните по делото доказателства и поддържани доводи, преценени при условията на чл. 235, ал. 2 ГПК, по свое убеждение намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Не се спори, а и от писмените доказателства се установява, че е въз основа на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 417 от ГПК е издаден изпълнителен лист на 03.07.2013 г. по гр. дело №27063/2013 г. по описа на СРС, съгласно който Р. В. С. е осъден солидарно с А.Г.П. да заплати на ответното (фирма) ЕАД /с предишна

правноорганизационна форма ООД/, сумата от 906,41 лв., ведно със законна лихва за периода от 24.06.2013 г. до изплащане на вземането, и сумата 175 лв. за съдебни разноски.

Сумите, удостоверени в изпълнителния лист са предмет на принудително изпълнение по изп. дело № 445/2013 г. по описа по описа на ЧСИ с рег. №784 на КЧСИ Образувано е по молба от 15.07.2013г. на ответника, от която е видно, че е заявил овластяване на съдебния изпълнител по чл. 18 от ЗЧСИ- да проучва имущественото състояние на длъжника, да прави справки, да набавя документи, книжа и други, да определя начина на изпълнението. Заповедта за изпълнение е влязла в сила на 10.09.2013 г., след изтичане срока за възражение по чл. 414 от ГПК – двуседмичен, считано то 26.08.2013г., когато е получена покана за доброволно изпълнение от ищеца.

Съгласно чл. 439, ал. 1-2 от ГПК, длъжникът може да оспорва чрез иск изпълнението, който може да се основава само на факти, настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Защитата на длъжника по този ред е аналогична на тази по чл. 255 от ГПК (отм.) и има за цел да бъде съдебно отречено изпълняемостта, признато с влязло в сила решение, по което е издаден изпълнителният лист, защото е престанало да съществува или изпълняемостта му не е настъпила.

Влизането в законна сила на заповед за изпълнение има ефект, сходен със силата на пресъдено нещо на съдебно решение, защото прегражда възможността да се оспорва съществуването на материално право, удостоверено в изпълнителното основание, по арг. от чл. 424 от ГПК.

Съгласно чл. 117, ал. 2 от ЗЗД, след установяване на вземането със съдебно решение започва да тече нова давност и срокът ѝ е пет години. Заповедното производство е приета от законодателя съдебна процедура в значително по-късен момент от ЗЗД и при други социални и икономически условия. Поради това употребения в нормата на чл. 117 от ЗЗД израз „съдебно решение” следва да се тълкува разширително и съобразно целта на производството по чл. 410 и сл. от ГПК -бързо и ефективно събиране на парични вземания, за което при условията на съкратен исков процес заинтересованият се сдобива със съдебен акт, подлежащ на принудително изпълнение. Съдът приема, че заповедта за изпълнение отговаря на съществените характеристики на съдебен акт, който се ползва със сила на пресъдено нещо. Предмет на изпълнителна сила е само съдебно потвърденото притезание, респ. изпълнителната сила на съдебния акт е обусловена от силата на пресъдено нещо като негова правна последица. В този смисъл са решение по в. гр. д. № 15301/2018 г. по описа на СГС, решение по в. гр. д. № 40/2019 г. по описа на СГС, решение по в. гр. д. № 12167/2018г. по описа на СГС, решение по в. гр. д. № 1272/2018 г. по описа на СГС, определение по ч. т. д. № 1366/2015 г., II т. о. на ВКС, определение по ч.гр.д. № 1528/2018 г., IV г. о. на ВКС, Решение № 37 /24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г., г. к., IV г. о. на ВКС. Следва да се отбележи и тълкуването дадено с решение от 07.11.2019г. на СЕС по дело С-555/2018г. на СЕС, за това, че „член 4, точка 10 от Регламент (ЕС) № 655/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 15 май 2014 година за създаване на процедура за европейска заповед за заповор

на банкови сметки с цел улесняване на трансграничното събиране на вземания по граждански и търговски дела трябва да се тълкува в смисъл, че невлязла в сила заповед за изпълнение на парично задължение като тази по главното производство не попада в обхвата на понятието „автентичен акт“ по смисъла на тази разпоредба”, както и че „член 5, буква а) от Регламент № 655/2014 трябва да се тълкува в смисъл, че висящо заповедно производство като главното може да се квалифицира като „производство по същество“ по смисъла на тази разпоредба”. Веднъж получил изпълнителен лист въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение не е необходимо заявителят да образува за паричното си вземане отделно производство, различно от това по чл. 410/417 ГПК. Ето защо съдът приема, че чл. 117, ал. 2 от ЗЗД е приложим по отношение на влязлата в сила заповед за изпълнение.

Съгласно т. 10 от ТР №2/26.06.2015г. по т.д. № 2/2013 г. на ВКС, ОСГТК, когато взыскателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК (чл. 330, ал. 1, б. „д” ГПК отм.), нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. Обявява се за изгубило сила Постановление №3/1980г. на Пленума на Върховния съд. Разясненията по приложението на закона са приложими след 26.06.2015 г. по отношение на висящите изпълнителни производства. До този момент е релевантно даденото първоначално тълкуване на закона с ППВС №3/18.11.1980г., съгласно което образуването на изпълнително производство прекъсва давността, а докато трае то –давност не тече (в този смисъл решение по гр. д. № 2382/2017 г. на ВКС, IV г. о., решение по гр. д. № 2917/2018 г. на ВКС, IV г. о., определение по гр. д. № 559/2019 г., I г. о., решение по гр. д. №1609/2019г. по описа на ВКС,III г.о.). С тълкувателното решение са дадени разяснения, че давностният срок се прекъсва, с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ, било в изпълнение на молба от взыскателя или предприето по инициатива от съдебния изпълнител, на основание овластяването по чл. 18, ал. 1 от ЗЧСИ. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело в контекста на постановяване нарочно разпореждане от съдебен изпълнител по чл. 434 от ГПК за образуване на делото; изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др. Прекъсва давността всяка редовна молба за изпълнение по смисъла на чл. 426, ал. 2 от ГПК, както и тази с която взыскателят възлага по чл. 18 от ЗЧСИ. Теклата в полза на длъжника давност няма да бъде прекъсната, ако изпълнителното производство е образувано по нередовна молба, в която взыскателят не е посочил изпълнителен способ, освен в хипотезата на чл. 18 от ЗЧСИ.

Съгласно чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК, изпълнителното производство се счита прекратено, ако взыскателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, с изключение на делата за издръжка. Без правно значение е

дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това. Прекратяването на изпълнителното производство става по право, като новата давност започва да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие.

Съгласно чл. 450, ал.3 от ГПК, запорът върху движима вещ или парично вземане на длъжника се счита наложен от деня, в който е получено съобщението за него от третото задължено лице.

От изп. дело № 445/2013 г. по описа на ЧСИ с рег. №784на КЧСИ се изяснява, че давностният срок е прекъснат с подаване на молба за образуване на изпълнителното дело на 15.07.2013г., с която вискателят заявява овластяване на съдебния изпълнител по чл. 18 от ЗЧСИ. На 16.07.2013 г. са предприети изпълнителни действия срещу длъжника Р. С. с налагане на запор върху банкови сметки (л.16-18 от изп.дело). От молба от 15.10.2014 г. на вискателя-ответник (л. 42 от изп.дело) се установява, че иска прилагане на конкретно изпълнително действие – налагане на запор върху трудово възнаграждение, или в срока по чл. 433, ал.1, т. 8 от ГПК (който поначало изтича на 16.07.2015г.) носителят на вземането поддържа изпълнителните действия срещу длъжника. Ищецът на 27.02.2015 г. е подал декларация до съдебния изпълнител за съгласие по изп. дело да се удържа от банковата му сметка, по която получава трудово възнаграждение сумата 630 лв., а във връзка с това негово писмено изявление се установява от протокол от 27.02.2015г. на ЧСИ, който документ съдът цени по вътрешно убеждение и съвкупно с останалите писмени доказателства, че е посетил кантората и предложил да се погаси дълга на три пъти. В тази връзка със запорно съобщение, получено от „банка“ ЕАД на 05.03.2015 г., е наложен запор върху вземането на длъжника в размер на 630 лв. Видно от молба от 16.03.2015 г. и молба от 09.07.2015 г. (л.50 от изп.дело) има данни, че вискателят е поискал извършване на действие по изпълнение за удовлетворяване на вземането - запор на трудово възнаграждение по отношение на длъжника. Установява се, че на 10.09.2019 г. и на 07.12.2020 г. е наложен запор на вземанията на длъжника Р.С. съответно в „(банка)“ АД и „(банка)“ АД, а на 20.11.2020 г. вискателят е поискал извършване на изпълнително действие-запор. Суми не са постъпвали по сметка на ЧСИ в изпълнение на наложените запори, освен през 2013 г., установимо от отбелязване върху гърба на изпълнителния лист и последно запорно съобщение от 2020 г. за размера на дълга. За периода от 09.07.2015 г. до 10.09.2019 г. съдът установява, че повече от две години вискателят не е поискал извършване на изпълнителни действия и такива не са извършвани от съдебен изпълнител. Както бе посочено по-горе, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие, което в случая е сторено на 09.07.2015 г. или срокът по чл. 117, ал.2 от ЗЗД е изтекъл на 09.07.2020 г. При прекратено изпълнителното производство, на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, постановление на съдебен изпълнител за прекратяване на изпълнението не е необходимо,

тъй като този акт се ползва само декларативно действие и констатира настъпилото прекратяване по силата на закона. Поради липса на висящ изпълнителен процес, извършените след настъпилата перемпция действия по изпълнението не пораждат правни последици, поради което служебно предприетите от съдебен изпълнител действия през 2019 г. не прекъсват погасителната давност за вземането. Не прекъсва давностния срок и молбата на вискателя от 20.11.2020 г., тъй като тя е подадена след като са настъпили правните последици на давността, на която длъжникът се позовава (сравни подадена молба при настъпила перемпция по изп. дело, но преди изтичане на давностния срок по Решение № 37 /24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г., г. к., IV г. о. на ВКС). Съдът отчита, че на 02.06.2017г. вискателят е заявил прилагане на определен изпълнителен способ, но според изричната му воля, съгласно молбата, същата касае друг длъжник по изпълнението, а прекъсването и спирането на погасителната давност срещу един солидарен длъжник няма действие спрямо останалите съдължници, на основание чл. 125, ал.1 ЗЗД. Ето защо съдът приема, че правото на принудително изпълнение на ответника не е изпълняемо поради изтекла давност и предявеният иск е основателен.

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал.1 от ГПК, ответникът трябва да заплати на ищеца сторените съдебни разноски за сумата общо 410 лв. за платена държавна такса и възнаграждение на адвокат.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по иска с правно основание чл. 439 от ГПК, че Р. В. С., с ЕГН:*****, не дължи принудително изпълнение на (фирма) ЕАД, с ЕИК:201318404, за сумата 906,41 лева за главница, ведно със законна лихва за периода от 24.6.2013 г. до изплащане на вземането, която възлиза на 8,84 лева към 15.07.2013г., и сумата 175,00 лева за съдебни разноски по изпълнителен лист от 03.07.2013 г., издаден по ч. гр. дело №27063/2013 г. по описа на СРС.

ОСЪЖДА (фирма) ЕАД, с ЕИК:201318404, да заплати на Р. В. С., с ЕГН:*****, на основание чл. 78, ал.1 от ГПК, сумата 410,00 лева – съдебни разноски.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от настоящото Решение да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____